

Pao Csao
AZ „ÜTI FÁRADSÁG” TÉMÁJÁRA

(Szemelvények)

1

Arany kancsóban jó bort nyújtok át, uram, néked,
teknőchéj- s jáde-tokban lant faragott virágát,
jégmadártoll baldachint, hétszín lótusszal ékest,
kilenc virággal hímzett selyem takaró lágyát.
A piros arc elhervad, az év véget ér egyszer,
a téli napfény bujkál, az évszak veszi báját.
Kívánom, uram! fogyjon a bánatod s a gondod,
dalomat hallgasd hát meg, „Üti fáradság” mását.
Nem látni már a Po-liang és Tung-csüe pagodákra;
ugyan hol halljuk már az ősidő muzsikáját?

4

Kiöntött víz, ha sik földre öntik,
keletre és nyugatra folyik, északra, délre.
Emberi létnek is megvan sorsa,
jártunkban sóhajtozni, ülve sirni mit érne?
Töltsünk bort inkább vigasztalásul,
kupát fel, s énekeljünk az Uti Fáradságról!
Hogy is ne indulnék meg? Szivem nincs kőből, fából –
Elhallgatok, nem merve beszélni. Tétovázom.

Nézem tányérom, nem bírok enni,
 karddal oszlopra sújtok – hatalmasat sóhajtok.
 Ugyan meddig kívánhat a férfiember élni?
 Csupott szárányal tipegve, nem röppenve: ki boldog?
 Hivatalt hagyva, legjobb elmenni,
 hazatérek és nyugtot óhajtok.
 Reggel indulok szüleim nélkül
 s este szüleim mellé leomlok.
 ágyam körül az aprónép játszik,
 nézem az asszonyt szövőszék mellett –
 Már a hajdani bölcsék szegények, megvetettek,
 hát még aki közöttünk megmarad egyenesnek!

Most megrohannak bánatos gondok,
 Északi Kapun lovagolok ki,
 fölemelt fejjel négy felé nézek,
 fenyves, ciprusos temetőt látni,
 tenyésznek dúsan tövises bokrok,
 dudva közt egy szárnyas él, a neve tu-csüe madár,
 mondják, benne lakik a régi Su-beli király,
 hangja keserves, borús, rikoltozik szüntelen,
 tollazata nyomorult, fél-kopasz, fél-meztelen,
 bozótok között szalad, kapdos hangyát, bogarat,
 nem emlékezik soha dicsőségre, Ég Fia –
 cserélődik élet s halál, ide vezet a gondolat,
 el se tudom mondani, nagy a szívem bánata.

Az udvaron hat őszibarack-fa,
 egyik korábban hajtott virágba,
 a koratavaszt bájjal pompája telítette,
 szétszóródott a szélben s hullt a Nyugati Házra.

Ott egy bánatos asszony látta, kesergett rajta,
 sírt szívére tett kézzel, ázott ingben sóhajtva:
 „Mikor kikisértelek, uram, a kapun hajdan,
 nem mondtád, mily sokáig léssz távoll! évszakokra!
 Ágyunkat s gyékényünket por lepi, vak a tükrünk,
 derekam megsoványult, és hajam, mint a boglya.”
 Az emberi életben nem elégül ki vágyunk –
 s ő könnyökére dőlve az éjfélát átvirrasztja.

Weöres Sándor fordítása

A fonalat sárgára szineztem,
 s összekuszálódott kibogozhatatlan.
 Amikor először találkoztunk, hajdan,
 úgy hiszem, panaszra csöpp okot sem adtam.
 Midőn uram lettél, így beszéltem:
 Nem hagyjuk el egymást örömben se bajban.
 De most, mikor látod, hogy fonnyad az arcom,
 régi szerelmed sem marad változatlan.
 Vedd hát jáde-csattod s teknőc-hajtúd vissza:
 látásuk is kínoz – mért legyenek rajtam?

Eörsi István fordítása